

Posudek vedoucího bakalářské práce
Horšovský Týn za třicetileté války
Vlasta Malá

Na zámku v Horšovském Týně s hrdostí ukazují pero, kterým Maxmilián z Trauttmansdorffu údajně ve Vestfálsku signoval mírovou listinu, čímž ukončil vyčerpávající, třicet let trvající evropskou válku. Faktem je, že sám Trauttmansdorff ve vestfálských městech v tu dobu již ani nebyl a že i pero asi bude výrazně mladšího data výroby. Díky přednímu habsburskému diplomatovi období třicetileté války však bude západočeské město s tímto ozbrojeným konfliktem trvale spjato, nehledě na to, že Horšovský Týn na samém sklonku války posloužil jako důležitá základna rovněž švédské armádě. Jeho osudy ve sledované době si proto pozornost jistě zaslouží, což platí i pro revidování a rozšíření prakticky stejnojmenné studie Jana Fridricha, která vyšla před téměř čtyřmi desítkami let v periodiku *Minulosti Západočeského kraje*.

Vlasta Malá svou bakalářskou práci rozdělila do sedmi hlavních celků, v nichž se prolínají a komparují osudy města za války i před ní (případně krátce po ní). Tedy s výjimkou části první, jež je celá věnována vývoji města do vypuknutí českého stavovského povstání s důrazem na arcibiskupské majitele, husitské války a náboženskou problematiku v předbělohorském období. Druhá část je rozdělena chronologicky do podkapitol, vyzdvihuje pro Horšovský Týn nejdůležitější události za třicetileté války a představuje dvě ústřední osobnosti, majitele panství: Viléma st. z Lobkovic (jednoho ze stavovských direktorů) a uvedeného Trauttmansdorffa, který Horšovský Týn získal jako pobělohorský konfiskát. Bohužel, v obsahu poněkud nešťastně – není z něj poznat, kdo v roce 1622 panství vlastně koupil. Ještě větší překvapení nabídne „kapitola“ třetí, jež by měla být věnována obyvatelstvu, ale autorka si vystačí odkazem (!!!), že četnost jmen ve městě analyzovala na jiném místě. Pojednání o sociálním složení obyvatelstva, které bychom tu očekávali, chybí. V kapitole o hospodářství se mohla V. Malá opřít o starší zjištění J. Fridricha (jenže ten se věnoval primárně 16. století) a o inventární pomůcky k týnským cechům. Totéž, ohledně Fridricha, platí ostatně i pro městskou správu. Šestá kapitola ve svých dvou podkapitolách sleduje náboženské poměry jednak v 16., jednak v 17. století. Úvahám o národnostním složení (když už, pak jazykovém) se měla autorka raději vyhnout, národnost byla v 17. století, na rozdíl od zemské příslušnosti, irelevantním pojmem. Poslední, sedmou kapitolu věnuje V. Malá dobročinné činnosti, zvláště té, která se odehrávala při špitále, kapucínském klášteře a v rámci lokálních nadací. V závěru výstižně své poznatky shrnula, a to opět po kapitolách.

Aparát je standardní – anglické shrnutí, seznam pramenů a literatury, obrazové přílohy i s příslušným seznamem, poznámky pod čarou v počtu bezmála dvou set. Seznam pramenů obsahuje sice početné archivní zdroje, do těch však autorka prakticky nešla (vzhledem k epidemiologické situaci bohužel vcelku pochopitelně), takže se tu do budoucna otevírá ještě široké pole působnosti a mnoha nových objevů. Po jazykové stránce je bakalářská práce V. Malé v pořádku, obsahuje jen malé množství poklesků, navíc je zdařilá i stylisticky. Závažnější výtky však mám k přílišnému upnutí se na vybrané zdroje (Fridrich) s jejich minimální kritikou a bez snahy o rozšíření/prohloubení výzkumu. Vysloveně zklamáním je absence analýzy sociálního složení zdejší populace.

Práci přesto rád doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **velmi dobrou**.